

Philadelphský Experiment (Fikce nebo realita?)

5. března 2010 v 2:31 | [Nikola Tesla](#)

25. 7. 1943 byl ve Spojených státech odstaven do doků torpédoborec USS ELDRIDGE s vojenským číslem DE-173. Tato válečná loď USA přešla do historie jako pokusný objekt jednoho z nejzáhadnějších vědeckých experimentů novodobé historie.

USS Eldridge

Americké námořnictvo US Navy si již od 30. let pohrávalo s myšlenkou nejlepšího způsobu kamufláže - neviditelnosti. Každý si dokáže představit, co by se asi stalo, kdyby jedna z bojujících stran byla v té době schopná této technologie. Proto byly všechny výzkumy a experimenty přísně tajné a neoficiální a proto také vychází najevo až nyní.

O samotné lodi se toho mnoho neví. Mezi mála dokumenty, které se zachovaly a které jsou roztroušeny na mnoha různých místech po celém světě, je velice málo informací o tomto torpédoborci. Ví se jen, že již 27. 8. 1943 ho převzalo americké válečné námořnictvo. Později se stopa po něm ztrácí... S největší pravděpodobností byl tento torpédoborec testován do konce roku 1943 u pobřeží Bermud, pak doprovázel konvoje do Evropy a do konce roku 1945 se plavil po Středozezemním moři. V roce 1946 byl odstaven do zálohy a v roce 1951 byl prodán do Řecka. Avšak v řeckých dokumentech je jako datum jeho odstavení do doků uvedeno datum 25. června 1943! Palubní deník torpédoborce DE-173, jak se zdá, "zmizel". V oficiálních archívech amerického válečného námořnictva určitě stejným způsobem zmizeli celé svazky dokumentů, které obsahovaly celou řadu informací o bitevní lodi DE-173. Všechny tyto skutečnosti jednoznačně svědčí o snaze ukrývat fakta. Naskýtá se otázka, o jaká fakta šlo.

Experiment

Oficiální název Filadelfského experimentu byl Projekt duha (Rainbow - Project). Šlo o dva americké experimenty, ze kterých nepřímo vzešel i současný neviditelný bombardovací letoun Stealth - Fighter.

Filadelfský experiment začal už v roce 1931 jako vědecké studium možnosti nechat předměty zmizet a nevedl ho nikdo menší než známý srbský vynálezce Nikola Tesla. Projektu se účastnilo mnoho tehdejších vědeckých osobností, mimo jiné doktor Alfred Bielek, jeden z mála, kteří zdraví přežili Filadelfský experiment, a John von Neumann, který převzal celý projekt po odvolání Tesly v březnu 1942. Sám Tesla zemřel o deset měsíců později v lednu 1943.

V roce 1934 se projekt přestěhoval na východní pobřeží, do Institutu pro pokrokové výzkumy v Princetownu, jehož členem byl i Albert Einstein. Ačkoli jeho sjednocená teorie pole (Unified Field Theory) byla použita jako základ experimentu, sám se nikdy přímo na činnosti skupiny nepodílel. Jednalo se o využití účinku velmi silného elektromagnetického pole na povrchové plavidlo s posádkou. Pole bylo vytvořeno pomocí magnetických generátorů (degausserů). Do činnosti tak byly zapojeny pulzující i nepulzující generátory, aby vytvořily obrovské elektromagnetické pole na plavidle a rovněž kolem něj. Elektromagnetické pole mělo sloužit k dosažení cíle - zmizení objektu, to znamená k překonání a rozbití čtvrtého rozměru - času, který jednoznačně určuje trojrozměrnou realitu. Zjistili, že pátý rozměr se skládá z rotujícího geometrického místa nebo spirály, která určuje rychlost a směr plynutí času. Změnou času, ve kterém se objekt nalézal, mohli údajně dosáhnout jeho mizení a opětovné objevení.

První dva pokusy v letech 1936 a 1940 probíhaly bez účasti posádky a byly považovány za

úspěšné. Třetí pokus se konal 12. 8. 1943 již za účasti posádky na bitevní lodi Eldridge (námořní křižník DE 173). Tento pokus už vedl John von Neumann, který využil vlastního přístupu a vytvořil systém centrálního rotujícího elektromagnetického pole na kritické frekvenci, ve které dochází k vzájemnému působení s pátým rozměrem, což by jí umožnilo stát se neviditelnou. Následky vystavení lidského organismu poli s tak vysokou frekvencí mohly být podle některých vědců tragické, ale Neumann chtěl dodržet termín, a tak se pokus uskutečnil.

Einsteinova teorie

Geniální vědec Albert Einstein již koncem dvacátých let vypracoval neobvyklou unitární teorii pole. Avšak v roce 1927 zcela polekán, ji stáhl zpět jako nekompletní a tudíž nedokončenou. Skutečnost však byla zcela jiná. Není žádným tajemstvím, že v roce 1943 pracoval Albert Einstein jako vojenský poradce vyzbrojovacího úřadu amerického válečného námořnictva. Svou práci v této instituci později zdůvodňoval tím, že se řídil šlechtnými pohnutkami, aby pomocí svého - jak tvrdil - "skromného" rozumu přispěl k vítězství spojenců nad fašismem.

Matematický model unitární teorie pole začal Albert Einstein vypracovávat ihned po objevení obecné teorie relativity, která kromě jiného taktéž zdůvodnila ztotožnění tíže se zakřivením prostoru. Albert Einstein se pokoušel najít jiné geometrické vlastnosti prostoru s nimiž by bylo možné ztotožnit také jiná silová pole. Nešlo by redukovat na jednotné geometrické vztahy všechna silová pole a sjednotit je tak do jednotného unitárního pole, které by bylo vyjádřeno určitými geometrickými vlastnostmi prostoru? Albert Einstein podnikl pokus o "geometrizační" tohoto hypotetického silového pole, o vyjádření ho ve tvaru změny určitých geometrických vlastností prostoru.

Doktor Berttand Russell v té době prohlásil, že unitární teorie pole (UFT) je kompletní, ale je příliš nebezpečná na to, aby byla lidstvu již dnes zpřístupněna. Přítel doktora Russella skrývající se pod pseudonymem dr. Franklin Reno, vypracoval v roce 1943, tedy v době, kdy pracoval ve výzkumné komisi národní obrany USA, metodu umožňující na základě využití postulátů unitární teorie pole vychylování světla až o 10%, což umožňovalo učinit neviditelným jakýkoliv hmotný objekt! Tato metoda, jakkoliv byla matematicky i fyzikálně spojitá, byla jednou velkou neznámou bez provedení patřičných ověřovacích zkoušek. Válečné námořnictvo USA však nechtělo příliš riskovat provedení podobných pokusů. Obávalo se celé řady vedlejších škodlivých účinků těchto experimentů, tj. změny barev a poruch barevného vidění, ionizace povětří, nebezpečných účinků silných magnetických polí jak na pevná tělesa, tak i na živé organismy.

Průběh experimentu

Vše proběhlo 12.8 1943 na torpedoborci USS Eldridge s posádkou 33 dobrovolníků. Když experiment začal, objevilo se mlhavé zelené světlo, podobné tomu, o kterém vyprávějí lidé, kteří přežili události v Bermudském trojúhelníku popisující světélkující zelenkavou mlhu. Brzy byla celá loď zahalena do této mlhy a plavidlo se společně s posádkou začalo vytrácet z dohledu lidí dokud nezmizelo.

K experimentu bylo použito silové pole sféroidálního tvaru. Energie tohoto pole dosahovala do vzdálenosti 90 metrů od paluby torpedoborce. Během pokusu bylo zjištěno, že osoby, které byly uvnitř silového pole, měly nevýrazný tvar. Na hladině byla vidět pouze nevýrazná, postupně se ztrácející silueta lodi. Po několika desítkách minut se loď znovu objevila na

místě, kde předtím zmizela, ve filadelfských docích. To však nebylo všechno: později bylo oznámeno, že se loď během doby pokusu objevila v Norfolku, ve vojenském námořním přístavu ve Virgínii, což je místo vzdálené přes 400 km! To znamená, že se podařilo nejen zneviditelnit obrovskou válečnou loď, ale také tento několika set tunový kolos teleportovat. Výsledky pokusu byly pro nezasvěceného pozorovatele přímo šokující. Navzdory tomu, že loď zůstala prakticky neporušená, osud její posádky byl hrozný. Většina členů posádky nenávratně zmizela. Někteří očití svědci pokusu tvrdí, že přešli do jiného světa, někteří byli pevně zapuštěni do trupu lodi (jede námořník měl do lodi zapuštěny pouze ruce). Zbytek členů posádky byl v úplně vyšinutém stavu hysterie nebo šílenství, a ti byli převezeni do nemocnice Bethesda Naval Hospital, kde byli drženi odloučení od světa. Pouze několik členů posádky torpédoborce nezmizelo. Jejich další osud však byl stejně děsivý, jako samotný pokus. Jeden z nezmizelých členů posádky přešel několik dní po pokusu přes stěnu svého bytu přímo před očima své ženy. Od té doby se již neobjevil.

Většina zbývajících, během pokusu nezmizelých členů posádky torpédoborce, se zbláznila. Jeden z nezmizelých námořníků se za několik dní "zdematerializoval" na nábřeží přístavu, další dva za několik dní na to zmizeli v baru nacházejícím se poblíž přístavu přímo před očima všech hostů a přítomných barmanek. Jeden z důstojníků válečného námořnictva, který se zúčastnil tohoto experimentu, prohlásil, že během pokusu bylo použito tak silné magnetické pole, že někteří lidé viděli dvojité, jiní se smáli a potáčeli jako opilí. Byli i takoví, kteří tvrdili, že pronikli do jiného světa a rozmlouvali tam s cizími bytostmi. Tento neúspěšný experiment s neviditelností měl ale nežádoucím vedlejší důsledky, neboť otevřel dvacetiletý cyklus zemského biorytmu, který začal 12. srpna 1943 a pokračoval dále cykly s dvacetiletým intervalem: 12. srpna 1963 a 12. srpna 1983. Start tohoto cyklického biorytmu provázelo vytvoření trvalého rotujícího časoprostorového tunelu, kterým bylo možno cestovat nejen do různých časových období Země a okolních planet, ale i do velmi vzdálených oblastí Vesmíru.

Události po experimentu

Všichni účastníci experimentu museli po jeho skončení složit přísahu, že všechno, co viděli, si musejí ponechat jen pro sebe. Během rozpravy jim pro jistotu byla předána potvrzení o jejich nesvéprávnosti.. Někteří z přímých účastníků pokusu ještě dnes přebývají v sanatoriích pro duševně choré, kde každý z nich okamžitě obdrží kvalifikovanou pomoc a péči v případě, že se "ocitne v prázdnu" nebo když zjistí, že je zase "mimo mísu, prostor a čas".

Co víme dnes o tomto experimentu? Není žádných pochybností o tom, že filadelfský experiment patří k nejvíce střeženým tajemstvím US NAVY. Dokumenty týkající se tohoto experimentu jsou navzdory jeho oficiálnímu "odtajnění" stále nedostupné. Palubní deník DE-173 zmizel, údaje o pohybu a činnosti válečné lodi ELDRIDGE jsou zfalšované. Z archivovaných ročníků regionálních časopisů, které se objevily ve Filadelfii ve státě New Jersey v té době, "se ztratily" nejenom celé strany, ale i celá jednotlivá čísla.

Blízko k objasnění celého tajemství filadelfského experimentu byl doktor Morris J. Jessup z Michiganské univerzity. Byl mu tak blízko, že 20. dubna 1959 "spáchal sebevraždu" - nakolik se dá věřit údajům policie státu New Jersey. S Morrisem Jessupem se několikrát sešel Carlos Miguel Allende, známější pod svým poangličtěným jménem Carl M. Allen. Na podzim roku 1943 byl C. N. Allen členem posádky lodi SS ANDREW FURUSETH. Měl služební průkaz s číslem Z-41-6175, o čemž svědčí údaje v jeho námořní knížce podepsané Williamem

D. Durhamem, velitelem USCG (United States Coast Guard).

V létě roku 1969 se C. M. Allen ohlásil v redakci časopisu APRO v Tusconu (stát Arizona). Potvrdil zde své dřívější informace poskytnuté jím dr. Jessupovi a doplnil je celou řadou dalších podrobností. Tvrdil, že jeho loď SS ANDREW FURUSETH plula těsně vedle torpédoborce DE-173 a že byl svědkem postupného mizení ELDRIDGE v nazelenalé mlze. Na potvrzení svých slov uvedl C.M.Allen celou řadu dalších zajímavých údajů, včetně jmen a příjmení námořníků, kteří byli stejně jako on svědky tohoto experimentu jako členové posádek obou lodí. Po ověření C.M.Allenem uvedených jmen námořníků se ukázalo, že tito námořníci byli opravdu členy posádek obou lodí. Žádného z uvedených námořníků se však již nepodařilo nalézt. Někteří zemřeli, jiní zmizeli beze stopy. Daleko zajímavější se však ukázala další skutečnost : Palubní deník lodi SS ANDREW FURUSETH byl "na příkaz velení válečného námořnictva" zničen.

Podle Allena ztratilo velení amerického válečného námořnictva soudnost, když provedlo tento historicky experiment za bílého dne a použilo k tomu doprovodného torpédoborce, který prý mohl být v téže době mnohem užitečnější jako aktivní ochrana konvojů před torpédy nepřítele. Jinak to byl podle jeho mínění neobyčejný experiment rozhodující o možnosti realizace zneviditelnění hmotných předmětů, včetně živých bytostí a o možnosti vytvoření neporazitelného válečného loďstva. Carl M. Allen se pokoušel vzbudit zájem odpovědných osob o tuto problematiku. Kontaktoval v této záležitosti již zmíněného doktora Jessupa. Efektem této jejich spolupráce je známá kniha nakladatelství VARO. C.M.Allen potvrdil svůj podíl na vzniku této knihy svým dopisem: svému otci ze dne 31. března 1978 : "...je to kniha, kterou jsme napsali spolu s doktorem Jessupem z Michiganské univerzity před čtyřicetiletými léty." Z této knihy čerpali autoři další knihy o filadelfském experimentu s názvem "The Philadelphia Experiment", William I. Moore a Charles Berlitz (autor knihy "The Bermuda Triangle"). C.M.Allen se také setkal s Robertem A. Goermanem, od kterého pochází informace, že v Allenových poznámkách na obalu knihy W. Moorea a Ch. Berlitz, kterou poslal svým rodičům o vánocích 1979 roku, je uvedeno : "...AUTENTICKÝ PALUBNÍ DENÍK lodi, která byla použita k experimentu, NABITÝ ÚDAJI, NEBYL PRAVDĚPODOBNĚ ZNIČEN, ALE JE V NĚČÍM VLASTNICTVÍ. Následuje Allenův originální podpis (R.A.Goerman : "Alias Carlos Allende", Fate, 1980).

Hodně osob se pokoušelo poodhalit tajemství filadelfského experimentu. Robert Charroux uvádí, že k podobným pokusům také docházelo za "železnou oponou", tedy v bývalých komunistických zemích východní Evropy. Avšak kromě sdělení profesora Dora Todericiua v rumunském časopise Informatia a ruské verze této události, ve které se hovoří o filadelfském experimentu jako o přechodu z jednoho světa do druhého bez časového vektoru v případě, že vzdálenosti mezi působícími objekty jsou nekonečně velké (což je komentováno jako zvláštní případ Möbiova pruhu), nebyl nikde jinde v oficiálním tisku bývalých socialistických zemích východního bloku tento experiment US NAVY šířeji komentován.

Projekt Phoenix

V roce 1953 se uskutečnil další pokus s jinou lodí a jinou posádkou. Byl zcela úspěšný, protože žádné nežádoucí účinky nebyly zaznamenány. Práce na projektu pokračovali dál po celá léta a jedním z jeho výstupů snad byla i technologie Stealth. K dispozici jsou také kryty pro velké lodě a nosiče zbraní, které je činí neviditelnými. Existují veřejně známé informace o tom, že americké lodě mizí z obrazovek radaru a dokonce, i když je sledovalo soukromé letadlo, prostě zmizely a o tři dny později se opět objevily na radaru o 5000km dál. Ovšem

Projekt Phoenix se rozvíjel také jiným směrem. Začal se zabývat ovládním a ovlivňováním lidských myšlenek. Bylo je prý možné pomocí vhodného zařízení přenést do počítače, kde byly uloženy a mohly být opět vyvolány. Dosáhlo se i toho, že médium s paranormálními schopnostmi mohlo vyslat svoje myšlenky a prostřednictvím počítače ovlivnit mysl jiných lidí. A tak v rámci projektu Phoenix vědci do značné míry prozkoumali, jak vlastně lidská mysl pracuje. Objevily se hrozivé možnosti ovlivňování lidského vědomí. Americký kongres, který obdržel o těchto výzkumech podrobnou zprávu, z obav před možným dalekosáhlým zneužitím výsledků vše zastavil, alespoň na oficiální úrovni.

Skupina vysoce postavených důstojníků se však možnosti ovlivňování myšlení nepřítelů nechtěla vzdát. Výzkum tak pokračoval dále, ovšem nyní již v rámci přísně tajného projektu Montauk. 12. 8. 1983 se projekt Phoenix spojil s Filadelfským experimentem. Té noci projekt zkrachoval. Objevil se netvor, který vypadal téměř jako himalájský sněžný muž, jehož výška byla odhadnuta od 4 do 9 metrů, podle míry strachu přihlížejících. Tvor ničil všechno kolem sebe. Vedoucí projektu se rozhodl stanici uzavřít. V ten moment se ale ukázalo, že mají stejný problém, jaký nastal na lodi Eldridge - nemohli stanici vypnout prostě jen tím, že zatáhnou za páky aby tak uzavřeli přívod elektrické energie. Odřízli tedy elektrické kabely, které stanici napájely, stanice však běžela dál i bez proudu. Je zajímavé, že přesně před touto situací varoval samotný Einstein již před mnoha lety: "Jestliže stvoříte vysoce komplikovaný stroj a dáte mu dostatek energie, stane se sám inteligentním." A to se také stalo. Stroj z projektu Phoenix měl obrovský počítačový komplex.

Ten zjistil, jak se napojit na zdroj elektrické energie a vložit do něj svou vlastní energii. Nepotřeboval tedy k chodu místní energii. V té chvíli jediným možným způsobem, jak zařízení zlikvidovat, bylo zničit jeho mozek, to znamená jeho počítačové a napájecí kontakty a modulátory, a rozřezat je na kusy. Tak byl v noci 12. srpna 1983 projekt ukončen. Alfred Bielek si na svůj předcházející život neměl nikdy vzpomenout, ale skutečnost vypadala jinak. V srpnu 1984 byl ve Spojených státech uveden film anglické společnosti Emi Thorn s názvem Filadelfský experiment. (Mimochodem tento film i jeho volné pokračování byl uveden v našich videopůjčovnách.) Příběh byl natočen ve Spojených státech v letech 1982 - 1983. Filmaři chtěli natáčet u budovy projektu Phoenix na Long Islandu, ale nedostali od vlády povolení. Film tedy natočili v Utahu. Pozměnili některá data a skutečnosti, například rok 1983 na 1984 a místo konání na Utah.

Změnili také datum konání Filadelfského experimentu ze srpna na říjen 1943. Ale přesto byl začátek filmu úplně přesný. Ukazuje dva muže (Ala a jeho bratra), jak se vrací zpět do roku 1983 a Al zůstává v roce 1943. Vláda Spojených států společnosti Emi Thorn řekla, že nechce, aby byl v USA distribuován. Přesto se však společnost rozhodla film promítat, a proto ho také mohl Alfred Bielek spatřit. Po zhlédnutí tohoto filmu v lednu 1986 si Bielek začal rozvzpomínat na události, které do této chvíle byly v jeho mozku násilně potlačeny. Když zkontaktoval svého bratra, dozvěděl se, že jeho bratr si už vzpomněl před více než měsícem a to pomocí regresivní hypnózy. Datum 12. srpna, kdy se Filadelfský experiment uskutečnil je velice významné z důvodů, které přesahovaly naše chápání asi až do roku 1988. Podle Alfreda Bieleka má Země vlastní biorytmická pole - celkem čtyři, které všechny vrcholí k určitému datu : 12. srpna 1943, 1963, 1983 a každých dvacet let směrem do budoucnosti ale i do minulosti.

Proto mezi oběma experimenty - Filadelfským a Projektem Phoenix - nastala synchronizace, což umožnilo uzavření časové smyčky a porušení časové linie. Filadelfským experimentem se zabývalo či nechalo inspirovat mnoho knih. Například The Philadelphia Experiment od

Berlitze a Moora, nebo kniha How You Can Explore Higher Dimension in Space and Time (Jak proniknout do vyšších dimenzíčasoprostoru) autora T.B. Pawlického z roku 1989. Kniha se sice nezabývá podrobně filadelfským experimentem, ale dokumentuje jisté další teoretické aspekty, které s tímto pokusem souvisejí. V knize se Pawlicki vrací k základním pojmům, aby vysvětlil náš trojrozměrný vesmír a způsob, jak se tyto rozměry dostat. Začínáte u bodů, první rozměr je přímka. Dva rozměry představuje trojúhelník (je to nejmenší možné vyjádření uzavřené dvourozměrné konstrukce na papíře). Pomocí jakéhokoli předmětu si můžeme představit trojrozměrnou strukturu. Kniha se také pokouší ukázat, co se děje, když zvýšíte až za jakýsi limit, za nějž Einstein považoval rychlost světla c .

Učebnice praví, že podle Einsteina je c limitující rychlost pohybu čehokoli ve vesmíru - když zrychlíte hmotu až na rychlost světla, ztratí jeden ze svých rozměrů, stane se plochým předmětem. Ale není to tak úplně pravda. Hmota rotuje v časoprostoru a jeden rozměr neztrácí - to, že se délka předmětu pohybujícího se rychlostí blízkou rychlosti světla zkracuje, se jeví pouze pozorovateli na stanovišti, které se vzhledem k předmětu nepohybuje. Nákresey a text knihy objasňují, že když se rychlost pohybu blíží rychlosti světla, začínáte se zkracovat a pohybovat po spirále. Nejdůležitějším aspektem, kterým se Pawlicki ve své knize zabývá je tzv. anuloid neboli torus času. (Anuloid je plocha vytvořená rotací kružnice kolem přímky, která leží v rovině této kružnice a zároveň jí neprotíná). Einstein prohlásil, že v našem vesmíru neexistuje nic takového jako je přímka. Vyjdete-li z jednoho bodu kterýmkoli směrem a půjdete-li stále po přímce (nebo si budete myslet, že je to přímka) dost daleko, obejdete celý kruh a vrátíte se tam, odkud jste vyšli. To platí i o čase. Je to také uzavřený kruh, který někdy nazýváme torus času.

Závěr

Co říci závěrem? Je třeba mít na paměti, že v pomyslném šanonu označeném štítkem "Nerozluštěné záhady" se stále nachází složka s nápisem "Filadelfský experiment". Mimochodem, úřad amerického válečného námořnictva již vydal přes 5 milionů dolarů na dementování jakýchkoliv informací týkajících se filadelfského experimentu. Případ je tak důkladně utajován, že ani agenti Mulder a Scullyová z FBI nevyrazili po stopách vedoucích k jeho objasnění. Je to hodně nebo málo, co víme? O čem svědčí překotná snaha mocenských orgánů US NAVY? K čemu tehdy na podzim roku 1943 v docích filadelfského přístavu vlastně došlo? Byl filadelfský experiment praktickým potvrzením Einsteinovy unitární teorie pole? Anebo všechno bylo a je zcela jinak? Až příliš mnoho nevyjasněných otázek na jeden jediný vědecký experiment. Nezbyvá než doufat, že tajné sejfy amerického válečného námořnictva jednou přece jen promluví.

[zdroj](#)